

Pau Vidal

Corralisses

Quan aquest pintoresc costum del jovent d'allà de beure xibeques al carrer es va encomanar al d'aquí, va començar un dels debats més interessants de la lingüística catalana dels últims temps. Interessant perquè està a l'abast de tothom (vull dir que qualsevol el pot entendre, no pas que tothom hi pugui opinar) i perquè va més enllà del fet purament lingüístic. A grans trets, els professionals es van dividir en dos grups: els que proposaven adaptacions més o menys imaginatives (i en van ser corrua: botellot, ampollot, botellada, botilada, ampollada, petacada, entrompada -la meva preferida-, garrafada...) i els que consideraven, com l'Oriol Camps, cap dels lingüistes de Catalunya Ràdio, que no calia: "Encara que garrafada sigui una paraula ben genuïna catalana, la idea no deixa de ser un manlleu de la castellana. Ningú no dubta a l'hora d'usar el terme festa rave, que és anglòfon. Per tant, les coses dels castellans, escriguem-les en castellà".

La tesi d'en Camps, a la qual m'adhereixo, deu haver fet fortuna, perquè aquests dies ha tornat a treure el caparró un mot que a cada episodi de desgavell econòmic reapareix des de la seva Argentina natal: el corralito. Per sort a ningú se li ha acudit parlar de corralet, entre altres coses perquè, poder sense saber-ho, estaria parlant d'un simple celobert; en realitat, ateses les perspectives, fóra molt més adequat un altre diminutiu de 'corral', corraló, que ves per on significa 'atzucac'. És clar que, posats a imaginar usos futurs per a les actuals agències bancàries, goso proposar un tercer diminutiu, sancionat pel diccionari: corraleta, 'cobert de porcs'. Al capdavant, no s'ha d'oblidar que a l'Edat Mitjana rebia el nom de corral, especialment a Mallorca i al País Valencià, un 'recinte on es representaven comèdies'.

De vegades l'economia sembla una broma i la informació sobre la borsa un acudit. Hi rumiava l'altre dia, quan vaig veure tots aquells savis explicant satisfets que els governs havien decidit fer injeccions als bancs. Això em va dur al cap el dia que, remenant el diccionari, vaig descobrir que una frase tan bàrbara com "M'han posat una indicció amb una xeringuilla d'un pam" no conté, malgrat les aparences, cap barbarisme. Per ajudar-vos a experimentar la mateixa emoció que vaig viure jo en aquell instant catàrtic, no us diré què signifiquen ni indicció ni xeringuilla; ho haureu de buscar (ep!, en un diccionari bo, eh?, com ara el gros d'Enciclopèdia, el groc, que després em dieu que no trobeu les paraules i resulta que les heu anat a buscar a un Vox d'aquests que no valen re.

PAU VIDAL
ACPG.CAT

